

HOLD ON

NO DÍTOH

Várna után alig bírtam magammal. Tudtam, hogy nincs választásom, a továbbélésem érdekében meg kell találnom Apáti Annát. Elnézést kell kérnem a viselkedésemért. És minimum feleségül kell vennem őt.

Nem egyszer megpróbáltam végiggondolni azokban a szédült napokban, végül is mit szeretek benne. Egy alapvetően ismeretlen nőben. Ha objektíven nézem, az első pillanattól mordosan viselkedett, hatásvadász mondatai utólag kiszámítottak és érdekeskedőnek tündek, legalábbis ha jól idézem fel őket, ha tényleg azokat mondta, amikre emlékszem. Tagadhatatlan ugyanakkor, hogy mindent valamiféle megbocsátó és bocsánatot kérő mosollyal tett idézőjelbe. Ettől viszont inkább okosnak és stílusosnak tűnt, mint érdekeskedőnek. Pár órát töltöttünk együtt összesen, azt se tudtam, hány éves lehet. Huszonötre tippeltem, később kiderült, pontosan annyi volt akkor. Tíz év van tehát köztünk. Két és fél olimpiányi idő.

Nem találtam magyarázatot az érzéseimre, egyre csak a legelső pillanat ugrott be, a piros besuhanás utáni összenézésünk, és az ezt követő színpadi megdermedésem. Mi akkor a szerelem? Nem több, mint nézés? Ahogy egy százkilencvenöt évvel ezelőtt született költő írta? Mert hát majdnem mindegy volt, utána mi történt. Azért persze nem teljesen. Az érzéseimet tovább korbácsolta, az igazi csoda azonban mégiscsak az, hogy volt mit korbácsolni.

Nem hanyagolható el a tény: életemben először akkor, harmincöt évesen éreztem mindent elsöprő szerelmet. Elméletben sok mindent tudok róla, szívesen szolgállok magyarázatokkal a feromon, a dopamin, a norepinefrin, a szerotonin működésével kapcsolatban, a hatások és az ellenhatások könnyedén lekottázhatók – csak az érzéssel magával nem tudok mit kezdeni. Unikális, megfejthetetlen valami. Biokémiai reakciókat persze számba lehet venni, kipárolgás, ősi, tudat alatt ismerős illatok, hallott erről mindenki, különösen amióta beindult az ezen alapuló társkereső rendszer, de mi az első összepillantásunkkor harmincméteres távolságban voltunk egymástól. Azt persze nem zárom ki, hogy az agyam leszkenelte őt a másodperc törtrésze alatt. Aztán döntött.

Támpont nélkül kellett nyomozásba kezdenem. Képtelen voltam felidézni a szállodába vezető utat, amikor pedig beszélt, beszélt, ő tartott szóval. Egyetlen dolgot sikerült előbányásznom elmém vaskosan poros raktárából, a *katasztrófaturizmus* szó rémlett, többször szóba hozta a hobbiját, már a fogadáson. Nyilván mesélt korábbi kalandjairól is. Érthetően az egész, mert a fogadás, a szökökutas, cirill feliratokkal teli főtér, és a későbbi, szállodai diskurzusunk tisztán előttem van, hallom a hangsúlyait, látom a fogsorát, izmos, for-

más lábát, ahogy átveti egyiket a másikon – a cipője is piros volt, magas sarkú, hegyes végű –, de előtte, az út, az a rész gyakorlatilag teljesen kiesett.

Napokig a neve járt a fejemben egész nap. Apáti Anna, Apáti Anna. Az alapján keresgéltem, először a közösségi oldalakon, próbálkoztam azzal is, amivel korábban soha, mintát adtam a kipárolgásos társkeresőnek, annyira biztos voltam benne, hogy bekerül a nekem ajánlott, tágabb csoportba. Kétszázvalahány nőjavaslat érkezett, nemcsak a neveket, a fényképeket is alaposan végignézttem – nem volt köztük. Nézttem sima keresőben az interneten, kijött valami novella, tízéves koromban írták, így hívták az egyik szereplőjét, de hát az nem lehetett ő, kerestem ismerőseimen keresztül, régi telefonkönyvekben, még hirdetés is feladtam, kutattam utána minden módon. Nem értettem, hogy létezik, hogy nincs nyoma. Ijesztő volt, de rémület helyett, ösztönös védekezésből inkább arról győzködtem magam, átvert, mert át kellett vernie, nem Apáti Annának hívhatják, valamiért le kellett tagadnia valódi személyazonosságát. Ettől nem lettem vidámabb. Tetszett a neve is.

Másfél hétig bizonyultam kitartónak, nem sok, tudom. Addig reménykedtem igazán, utána nagy sebességgel süllyedtem mélyre. Még Audrey Hepburnt is segítségül hívva az elmém, az ő gondolatával próbáltam vigasztalódni, *a lelki egyensúlyért sétálj azzal a tudattal, hogy soha nem vagy egyedül*, ezúttal nem jött be ez sem, rá kellett jönnöm: a vigasztaló praktikák önjáróak, akkor működnek, amikor akarnak. Olyan szinten voltam elveszett és érzékenyre hangolt, mint gyerekkoromban, a jelenség nem volt ismeretlen, csak a léptéke. Voltam már hasonló állapotban tehát, csak aztán kijöttem belőle, mert megacélosodtam az évek folyamán. Most viszont úgy éreztem, végzetesen meggyengült a védekezési mechanizmusom.

Munkába akartam temetkezni, ahogy oly sokszor más típusú lelki bajok esetében, tapasztalataim szerint ilyenkor ez az egyedüli megoldás. Esetemben legalábbis. Temetkezhettem volna másba is, átnéztem a nekem ajánlott számos szép nő listáját, egyetlen ellenszenves sem akadt köztük, de nem érdekelt senki Annán kívül. Maradt a munka.

Akkor még foglalkoztatott a láthatatlanság, Várnában is beszéltem róla, arra gondoltam, átnézek néhány tanulmányt a témakörben. Sajnos mindjárt az első az időutazással hozta összefüggésbe. Zárójelben meg kell jegyezni, valószínűleg tényleg kellene hozzá, amennyiben komolyan vennénk a lehetőséget, láthatatlanság hiányában ugyanis szétkúródna a jelen realitása. De hát nem az időutazás felől akartam közelíteni, engem akkor már jó ideje nem érdekelt.

Jegyzetelgettem. Érdekes volt konstatálni, egyszersmind belátni, hogy a láthatatlanság elviekben nem kivitelezhetetlen. Találtam egy cikket. Csak félig értettem a benne foglaltakat, ezért felhívtam egy kollégámat, ha tudja, magyarázza el.

– Én is olvastam – mondta. – Igen, így van, ha sikerülne negatív törésmutatójú mesterséges anyagot alkotni, olyat, amelybe nem lép be a fény, amelyről nem verődik vissza, hanem amit megkerül, ha sikerülne ilyet létrehozni térbeli struktúrákkal, amelyek a látható fénynél nagyobb hullámhosszú, mondjuk mikrohullámú elektromágneses sugárzás révén válnának láthatatlanná, megoldódhatna a probléma. Úgyhogy igazat kell adnunk a szerzőnek, logikus a levezetése. Most már érted?

– Nem – mondtam –, de azért köszönöm.

– Egyébként mi van veled?

– Minden rendben, köszi, szia.

Rágyújtottam egy szivarkára.

Egykori egyetemi csoporttársam, aki fizikus lett, kedvesen próbálta megértetni velem a lényegét, bennem viszont a köszönetnyilvánításom pillanatában körvonalazódott, majd meg is fogalmazódott, miért nem tudok rendesen belehelyezkedni a problémába, és átadni magam neki. Kicsit sikerült belemerülnöm a témába, de aztán hagytam a francba, mert csak pótcselekvést jelentett. Be kellett látnom, hiába minden, semmi nem üti ki a fejemből Annát. Az még beugrott, hogy úgy egyébként láthatatlanság tulajdonképpen létezik.

Visszahívtam a srácot.

– Figyelj, mit gondolsz a gázokról, az álcahalakról, a forgó ventilátor lapjairól?

– Mi van velük?

– Láthatatlanok.

Csend volt a vonal végén. Elbúcsúztam tőle, és letettem a telefont.

Gondolkodni kezdtem. Ez lenne a megoldás? Álcahalá kéne változnom, gáznak lennem, forgó ventilátor lapjának? Nem az öngyilkosság foglalkoztatott, ez nem az volt, inkább valamiféle hibernálásvágy, ideiglenes elsüllyedni akarás.

Nem nagyon mentem ki a lakásból, csak amikor muszáj volt. Tanítani és vásárolni. Aztán lassan az utóbbiról is kezdtem leszokni. Felmerült bennem, hogy bármikor megkereshetne Anna is, hiszen tudja a nevem. Ha Várnában megtalálta a hoteletem, akkor Budapesten is kinyomozhatná, melyik egyetemen talál meg.

És felmerült még valami. Megtalálható lenne a nyomkövetője segítségével. Lett volna lehetőség, de ahhoz a vezérkar tagjának kellett volna lennem.

Megint vissza kell mennem kicsit az időben.

Az erőtlen, ezért könnyedén elsöpört, nagyobb hullámot nem verő apróbb mozgolódások nem jelentettek gondot a hatalomnak, komolyabb zavargások csak a húszas évek végén kezdődtek el, amikor törvénybe akarták iktatni a nyomkövető kötelező felhelyezését. Rebesgették korábban is a lehetőséget, de egy ideig cáfoltak, azt mondták, szó sincs ilyen elképzelésről. Amikor nem sokkal később az igába vont sajtó, bizonyára nem véletlenül, megint megszégyesítette az ötletet, lehetett tudni, hogy minden eldőlt. A fellángoló, szórványos ellenvetéseket azzal szerelték le: nincs félnivalója annak, akinek nincs vaj a fején. A bűnözés szinte teljes mértékben megszüntethető, érveltek, akkor pedig miért ne, ki ne akarhatná, hogy bárkiről tudható legyen, mikor hol volt? Ki állítja, hogy ez nem nemzeti érdek?

Először csak a kisbabákról volt szó, az ő bőrük alá, a felkar belső részénél akarták bejuttatni a kis szerkezetet, a megszületésükkor, mindjárt a köldökzsinór elvágása után. Voltak halk fenntartások, szó esett önrendelkezésről, alapvető emberi jogokról, amelyek megilletnek újszülötteket is, de valódi vitákra nem került sor, a lakosság megbékélt ezzel is, mint minden mással. Ettől meg is nyugodtak az illetékesek, ennek megfelelően felgyorsultak az események. A korábbi minták alapján úgy tűnt, megy szépen minden a maga útján. A pár nap alatt lezavarni kívánt törvényalkotási folyamat legvégén azonban, közvetlenül a szavazás előtt módosító indítvány érkezett egy képviselőtől.

Ez a megoldás korántsem volt újdonság, az egész eleve így lett kitalálva. Döcögve olvasta fel a Parlamentben az elvileg általa írt szöveget, de annyiszor botlott bele a szavakba, hogy még a legelvakultabb hívek számára is világossá vált: ott látta életében először. A javaslat értelmében úgy változott volna a törvény szövege, hogy a beavatkozás nemcsak az újszülötteket érinti, okosabb és kívánatosabb, ha mindenki bőre alá nyomkövető kerül. Mint ha csak valami mellékes korrekció történne, apróbb, lényegtelen változás az eredeti elképzeléshez képest.

Addigra az általános közöny miatt az emberek kibillenthetetlennek látszottak az apátiájukból. A pillanat viszont aktivistákat szült, spontán szónoklatok hangzottak el, olyanok ragadtak mikrofont, akik sose gondolták volna ezt magukról, köztük, meglepetésemre, apám.

Táblák, feliratok jelentek meg a kezekben, általános sztrájkokról kezdtek suttogni, aztán már hangosan beszélni, forradalmi hangulat alakult ki. A hatalom először nem mert keményen fellépni, aztán már igen, akkor viszont a hagyományoknak megfelelően túllőttek a célon. Apám lelkesen agitált, óvtam őt, de nem használt, addigra elege lett mindemből. Kicsit talán a saját jelentéktelenségéből is. Munkahelyén a mozgolódás élére állt. Volt egy pillanat, amikor még visszakozhatott volna. Máshogy döntött.

Utolsó, náluk tett látogatásomkor mondott valamit, ami azt megelőzően elképzelhetetlen lett volna. Nem rögtön a megérkezésem után, eleinte szórakozottnak tűnt, nemigen figyelt anyámra és rám, már ez is fura volt, máskor ő vitte a szót. A sötétbarna kardigánja volt rajta, karácsonyra kapta tőlem, a gombjait tekergette.

– Van ott sós, ha megtúrod – mutatott anyám a rágsálnivalókra, azt szerettem inkább, nem az édes szarokat.

Akkoriban már csak kéthetente, hétvégén mentem hozzájuk. Nem tetszett, hogy folyton basztattak, miért nincs komoly barátnőm, sőt menyasszonyom, mikor akarok apa lenni, miért nem építem az életemet. Megtúrtam a kekszeket, találtam miniperecet.

– Lesz így nekünk egyszer unokánk, Szabikám? – kérdezte anyám.

Lassan ropogtattam. Erre nem kellett válaszolnom.

– Nem biztos, hogy most van itt az ideje – szólalt meg váratlanul apám. – Remélem, lesznek jobb idők. De ha valami történne velem, vigyázzatok nagyon magatokra.

Érzésekről korábban soha nem beszélt, sajátokról végképp nem, vészjósló mondatokat életében nem mondott. Felpillantottam anyámra, aki mintha nem lepődött volna meg, és mintha nem akart volna a szemembe nézni. Apám nem volt kíváncsi a reakciómra, máris megbánhatta, hogy kibuggyant belőle az a néhány szó, erre következtettem legalábbis, mert a szokottnál fürgébb mozdulattal felpattant, és átment a másik szobába. Hallottuk, ahogy kinyitja az ablakot.

– Ezt most miért mondta? – kérdeztem.

– Mondogatja napok óta – sóhajtott anyám.

Kivettem még egy miniperecet. A félig nyitott ajtón át cigarettafüst szállt be.

– Megint cigizik? – kérdeztem.

– Hármat szív el egy nap. Az semmi, az nem számít.

– Mióta?

Anyám megvonta a vállát. Ez nem azt jelentette, hogy nem tudja, hanem azt, hogy szerintem nem lényeges. Van ennél nagyobb baj. Felálltam, apám után mentem.

– Mire gondoltál az előbb? – kérdeztem tőle.

– Semmire – felelte.

– De miért mondtad?

Kifújta a füstöt.

– Semmi különös – mondta, és a vállamra tette a kezét, úgy, ahogy annak idején tizenhárom éves koromban a konyhában. Mondanám, mert logikus volna, hogy szomorúan nézett rám, ám ez nem lenne igaz. Kifejezetten derűs volt a tekintete. Ezzel próbálta elkönyvíteni a dolgot.

Talán túlzottan is megnyugodtam a nyugalmatól. Belebokszolt a karomba. Ez is újdonság volt. Kipöckölte az ablakon a félig sem elszívott cigarettát.

Később ittunk még egy kávét, ahogy szoktunk. Anyám főzte, mint mindig. Amíg készült, kettesben maradtam apámmal. Sokszor gondoltam rá azóta, miért csupa jelentéktelenség került szóba köztünk. Mondhattam volna valami hasznosat, akkor talán minden másképp történik. Ha beblöffölök egy tervbe vett unokát.

Miután a következő héten egyikük se vette fel a mobilját, szombaton délelőtt odamentem. Volt kulcsom a lakáshoz. Simán nyílt, megkönnyebültem, amiért nem volt bezárva belülről. Kiállítottam nekik, néma csend volt a válasz. Körülbélül akkora, amekkorát most érzékelek. A szobában, ahol utoljára ültem velük, az asztalon ott hevert mindkettőjük olvasószemüvege, egy doboz cigareta, hamutartó, benne nyolc-tíz csikk, valamint apám sudokus füzeté és két üres vizespohár. A hálószobában bevetetlen ágy fogadott, ez nagyon nem tetszett. Nyito-

gattam be az ajtókon, fel voltam készülve bármire, arra is, hogy vérben fagyva fekszenek a földön.

Megrohantak az emlékek, amikor a régi szobámba léptem, de nem akartam meghatódni, mintha azzal rossz irányba fordítanám a dolgokat. Amikor végeztem, jeges üresség költözött belém. Kimentem a lépcsőházba, becsöngettem a szomszédba.

– Nem láttam semmit – mondta Eszti néni. – Talán csak sétálnak.

Folyamatosan a földet nézte.

– Mikor látta őket utoljára, Eszti néni?

– Nem is tudom. Most, hogy mondod... Ha előkerülnek, felhívlak, Szabika – búcsúzott, tolta rám az ajtót. – Majd átcsengetek hozzájuk ha nem nyitják ki – mondta még.

mindennap, szólok akkor is,

Később jutott eszembe, hogy nem is tudta a számomat.

Ezerkétszáz embernek veszett nyoma azokban a napokban. Néhány további rokonom és barátom sem élte túl a pár napos örületet. Nyom nem maradt utánuk, feltárás, nyomozás nem folyt, később, a konszolidáció alatt sem. Eltűnt Zsiga bá is, apám egyetlen barátja.

A nyomkövetőt a tisztogatások befejezése után, a következő év január elsejétől vezették be. Az újszülöttekkel kezdték, a lakosság további része májustól került sorra. Nemzetközi tiltakozások nem voltak, nem rekesztettek ki maguk közül a kultúrnemzetek, sőt, nem sokkal később más országok is fontolóra vették az apró eszköz bevezetését. Néhány helyen be is vezették. Felmérések szerint, ezt mondták legalábbis, beváltotta a hozzá fűzött reményeket, a bűnözés mértéke jelentősen csökkent az érintett országokban.

A forrongást később mellékes kis hazaárulási perpatvarként tárgyalták a történelemkönyvek. Pár hónap elteltével kezdeményezés indult a királyság visszaállítása érdekében. A központi hatalom megerősítésének szükségességével indokolták. Az nem volt kérdés, ki lesz az uralkodó, az örökös vezetőn kívül más jelölt szóba se került. Azonnali hatállyal jelentették be a dinasztikus monarchia bevezetését. Széles jogkörrel ruházták fel az ország első emberét, aki száz kamera, repkedő drónok, villogó vakuk keresztútjében 2031. január elsején, ezerharminc évvel első uralkodónk megválasztása után illesztette saját fejére Szent István szent koronáját.

Zsiga bá apám ellentéte volt. Bohém, mindig vidám, a környezetét pillanatokon belül jókedvre készítő figura. Emiatt nyilván sokan nem vették komolyan. Nagyon szerettem, vártam, hogy jöjjön, elég gyakran tette, de fordítva ilyesmi soha nem történt, mi nem mentünk vendégségbe hozzá. Mindig más nővel élt együtt, és mindegyikre panaszkodott. De többnyire harsogó röhögések közepette. Talán egyszer maradtunk kettesben, nagyobb voltam már, tizenöt lehettem, cseresznyét szedtünk valahol, bizonyára valami rokonnál vagy közös barátnál, nem tudom már. Kettesben gyűjtöttük a nagyszemű, ez biztos, és az is, hogy finom germensdorfi fajtát, ő a fán ült, én a földön álltam. Valami érzelmhullám söpörhetett végig rajtam, ez lehetett az oka, hogy megpróbáltam rávenni, meséljen az életéről. Tudni akartam, hogyan kell olyanná válni, mint ő.

Bele is kezdett. Az általa fontosnak vélt történetek között szerepelt gyerekkori mozibalógás, veréssel végződött almalopás, rollerrel fálnak rohanás, két orrtörés, többszöri véradás és egy autóbaleset. Nekilendült egy-két szerelmes sztorinak is, de aztán elhülyéskedte őket. Mégis jóval több fájdalmat véltem felfedezni a látszólag könnyed történeteiben, mint amennyit kinéztem belőle. Olyan volt, mint egy klasszik bohóc. Vagy inkább, mint egy pillangó, szabad, szárnyaló, de mindig visszazálló, kicsit hiábavaló szépség. Három feleség dőlt

ki mellőle, mind a három imádta őt a válás után is. Ezt nem tőle tudom, ezt apám mesélte. Az viszont zavaros, pontosan mivel foglalkozott, az tulajdonképpen mindig zavaros volt, annyi biztos, hogy rengeteg híres embert ismert, a kapcsolatai elsőrangúak voltak, ezért aztán elképzelni se tudom, mit követhetett el ez a ráadásul szelíd, kedves ember, mert ő sem úszta meg a tisztogatásokat.

Mindenkivel pillanatok alatt megtalálta a hangot, egyszeri látogatás után azonnal bejártos lett például éttermek konyháiba, szeretett bejárkálni, ez is megmaradt, tisztán emlékszem, meg arra is, hogy ha szerezni kellett valamit, egy festéket, ami hiánycikk volt, vagy mondjuk egy különleges csaptelepet, az is csak egy telefonjába és maximum félórájába került. Megfejtethetetlennek találtam még tizenöt évesen is, amikor a cseresznyefa alatt az életről beszélt.

– Akkor voltam a legboldogabb – mondta a vietnámi útjáról, amellyel kapcsolatban addig különösebben megindító részletekkel nem szolgált, és olyan furcsán remegett meg a hangja, hogy oda kellett néznom. Alig hittem el, amit láttam: sírt. A könnyek az arcán csorogtak. Nem nézett rám, de elfordulni se próbált. Nem tudtam, mit mondjak.

– Olyan nagyon haza akartam már jönni – folytatta –, miközben csodálatos volt ott minden. Ez a két érzés, Szabikám... Ez a kettő egyszerre volt bennem.

És kész, ennyi volt, fűtülni kezdett, szedte tovább a cseresznyét, kész, elillant minden, eltűntek a könnyek, mintha csak az arcára képzeltem volna az egészet. Mesélt tovább, mesélt valami vicceset.

Éveken át mindennap hosszú órákon át gondolkodtam, mi történhetett vele és a szülemmel. Őrjítő volt az összes elképzelés. Elmetisztítás akkor még nem létezett, a fájdalmat nagyon lassan enyhítette az idő. Valamivel meg kellett nyugtatnom magam, azt erőltettem az agyamba, hogy azonnal megölték őket. Ezt akartam hinni.

Több mint másfél évtizedig éltem még viszonylagos nyugalomban Budapesten. Nem zaklattak, hagytak dolgozni, semmiféle hátrányom nem származott apám szerepvállalásából. Ha nem találkozom 2044-ben egykori osztálytársammal, Pierre-rel, aki egy sima Péter egyébként, talán ma is ott laknék.

A várnai konferencia utáni nyáron, alighogy véget ért az első virtuális helyszíneken megrendezett olimpia – amelyen a vadonatúj, némileg blöffgyanus versenyszámokban, elsősorban a kísérleti jelleggel lebonyolított, szerintem tippelős gondolatrablásban emlékezetesen jól szerepeltek a magyarok – a világ közvéleményének érdeklődése a meteorológia felé fordult. Újra divatba jöttek a világvége-jóslatok. Nem volt váratlan, ezek ciklikusan merülnek fel újra és újra a történelem során. Valóban akadtak durvább időjárási változások akkortájt, de a világ azért nem akart összedőlni.

A legnagyobb problémát az északi sarkvidék egyre erőteljesebb melegezése jelentette, volt rész, ahol emberemlékezet óta nyáron is megmaradt mindig a jég – ez a terület rohamos tempóban kezdett zsugorodni. Néhány év alatt keskeny sávvá szűkült Kanada és Grönland északi partjainál. Az óceáni áramlások és a szél valamennyire ellensúlyozta a hőmérséklet emelkedésének a hatását, viszont ez nem jelentett volna akkora szenzációt, ezért erről nemigen számoltak be a tudósítások. Veszélyzónának kiáltották ki a helyet, csakúgy, mint a Föld egyre több pontját.

Felmerültek egyéb aggodalmak, például az évezredek óta fagyott állapotban lévő baktériumok kiolvadásával kapcsolatosak, senkinek sejtelve sem volt arról, mit lehetne kezdeni velük. Eddig a pillanatig még nem történt baj, talán apámnak volt igaza, a természet jobban tudja, mit akar, megoldja a részben maga által előidézett problémákat.

Én eközben, a heves, indulatos viták, okoskodások és apokaliptikus jóslatok idején is permanensen Apáti Anna bűvöletében éltem. Nevetségesnek tűnhet, nem lenne szabad összehasonlíttanom a két ügyet, de olyasmi veszteséget éreztem, mint anyámék miatt. Tudom, és tudtam akkor is, megengedhetetlen túlzás ez, de ettől még képtelen voltam nem érezni azt, amit éreztem.

A nyárból hátra volt még egy kis idő, és bár a tanítási szünet lehetőséget biztosított volna akár a kutatásaim folytatására is, gyors elhatározás eredményeként vettem egy repülőjegyet. Elutaztam Várnába. Nem gondoltam, hogy Apáti Anna ott kódorog majd, mégis úgy éreztem, tartozom magamnak egy újraéléssel.

Újraélessel. Most, hogy kimondom a szót, fel kell röhögnöm, miféle gyermekded elképzelés volt ez, milyen ostoba szívfájdítás, leragadás, romantikus elveszni vágyás! Mit akartam vele? Bizonyítani, milyen fasza figura vagyok? Kinek? Ott lenni, és később mesélni, mit meg nem tettem Apáti Annáért? Mit? Mutogatni akartam, mennyire páratlan csávó vagyok? Szerelmes voltam én magamba is, nemcsak belé, mélyen meghatódtam az áldozatkészségemen. Pár hétre rá aztán gyűlöltem magam ugyanezért.

Zuhogott az eső, amikor megérkeztem. Ezt rendben lévőnek találtam, körülbelül ilyennek képzeltem volna el a város hangulatát, ha gondolkoztam volna rajta előzetesen. Taxi gördült mellém, amint kiérkezett a mozgójárda a repülőtér épületéből, beszálltam, és az áprilisi konferencia helyszínére vittem magam. Zárva volt. Meglepett, mert számtalan programot bonyolító központi helynek gondoltam, amely tavasszal is emlékezetesen gazdag kínálatot nyújtott, a konferenciánkon kívül sok más eseménynek helyt adott. Volt vagy ötven terem benne.

Körbejártam, oldalsó vagy hátsó bejáratot kerestem. Kiskapus megoldást. Ahogy haladtam, hirdetések jeleztek mindenféle kulturális eseményeket, kiállításokat, performanszokat. Egyetlen lehetséges magyarázat maradt, a heti szünnapot foghattam ki. Na, de szerdán szünnap? Egy letépett plakáton megláttam a Jövő-konferencia hirdetését. Súlyos rongálódásokon esett át tavasz óta, cafatok maradtak csak belőle, de azért messziről megismertem az emblémáról és a színeiről. Néhány előadó neve leszakadt. Addig bogarásztam az aprócska cirill betűket, míg meg nem találtam a magamét. Az enyém ép maradt.

Otthagytam az épületet, elindultam az áprilisi éjszakán oly gyengén kivilágított, akkor oly sok csillagos főtérre. Ezúttal azonban délután volt, se fényekre, se égi pontokra nem számíthattam. Megkerestem a helyet, ahol négy hónappal korábban álltunk, és *megfürdettem zúgó fejem a hűs levegőben*, na meg az esőben, ahogy Esti Kornél tette a bolgár kalauz társaságában. Őt csak levegő érintette, eső nem, ő vonaton volt. Próbáltam, de sehogy nem tudtam visszaérezni a régi érzést, csak az eső szurkáló kellemetlenségét éreztem. Kísérleteztem még pár percig, nem öntött el semmi jó. Menjek innen a picsába, gondoltam. Megcéloztam a szállodámat.

Felkészültem még otthon, megnéztem térképen az irányt, így aztán azon az egyetlen lehetséges útvonalon haladtam, amelyen mennünk kellett áprilisban. Az út öt percig sem tartott, pedig igyekeztem lassan menni. Rosszul érintett a rövidség, eljelentéktelenítette az Apáti Annával töltött közös időt, és ez komoly illúzióvesztésnek bizonyult.

Közben tovább romlott az idő, erősödött az amúgy is lendületes eső, a szél is fújni kezdett, ezért felgyorsítottam a bejárat közelében. Majdhogynem beestem az ajtón. Azonnal feltűnt a bajusz; ugyanaz a portás üzemelt, mint tavasszal. Nem ismert meg, nem adta tanújelét legalábbis. Tűnődtem, kérjem-e azt a szobát, amit múltkor kaptam, aztán rájöttem, nem emlékszem, melyik volt az. Az emeletre sem. Biztos utána tudott volna nézni a számítógépén, vagy valami digitalizált nagykönyvben, ráadásul úgy láttam, nincs tele a hotel, de addig tököldöttem, míg becsekkolódtam anélkül, hogy megszólaltam volna a köszönést követően. Átnyújtott egy kulcsot, 302-es szám virított rajta. Nem találtam ismerősnek a számot. Bólintott. Már megint.

Ezúttal könnyen nyílt az ajtót, igaz, ezúttal nem voltam részeg. Ezzel együtt ugyanúgy dőltem be az ágyba, mint százhuszonnégy nappal korábban. Becsuktam a szememet, és azonnal megbántam az ideutazásomat. Valami fontosra készültem, nagy érzésre, amiből nyilvánvaló volt akkor már, semmi nem lett. Feküdtem két-három percig, aztán felültem, a képernyőn élesen villogott a nevem, fölötte idegesítő neonzöld WELCOME felirat, aztán érkezett a kérdés, kívánok-e társaságot magamnak. Ha igen, milyen típusút. Mielőtt tovább merültem volna az engem gyakorta veszélyeztető önsajnálataiba, a magam számára is váratlanul megnyomtam a távirányító igen-gombját. Jött azonnal az adatbázis. Arra kért a rendszer, szűkítsek. Férfi vagy nő? Életkor, hajszín, biokémiai kódtípus. A nőkre kattintottam, a további korlátozások nem érdekeltek, a fényképekre voltam kíváncsi.

Nem számítottam Apáti Anna-hasonmásra, legfeljebb olyan valakire, aki emlékeztet rá. Nem fotóztam le a szerelmemet, amikor lehetőségem lett volna rá, nem is volt rá szükségem, éjjel-nappal láttam őt magam előtt. Nem felejtettem el egyetlen arcizmát sem. Görgettettem a fotókat, órvar ribancok és intelligensebb arcú hölgyek váltakoztak a képernyőn, meglepően

gazdag volt a kínálat. Árral is megjelölték a lányokat, és felirat biztosított arról, hogy angolul is értenek. Megakadt a szemem egy Anastasya nevű nőn. Jelen-tős mennyiségű A-betű szerepelt a nevében, és Annára emlékeztetett gunyoros, átható, okos tekintete is, nem beszélve az egészségesen, nem túlságosan dús ajkáról, a zöld szemről és a hibátlan alakról. Ki-választottam. Visszakérdeztem a képernyő, megerősítem-e a döntésemet.

Naptár állt a kis asztalon. Míg vártam, észrevettem, hogy éppen aznap van a névnapja. Becsuktam a szemem, igyekeztem elterelni a gondolataimat, olyan volt, mintha kilépnék a testemből, kívülről figyeltem magam. Ez komoly koncentrációt igényelt, talán ezért nem aludtam el.

Húsz perc múlva kopogtak. Az ajtóban egy esernyővel rendelkező, ezzel együtt teljesen szarrá ázott, a képernyőn látottnál valamivel kopottabb szépség állt. Udvarias mosollyal lépett be, szó nélkül, hát nem, messze nem Apáti Anna érkezett kicsit gyengébb kiadásban; egy átlagos külsejű, szívélyes bolgár kurva jött hozzám mindössze. Levette kék-sárga csíkos sapkáját, kibomlott alóla a haja, amely vörös volt ugyan, de nem az az árnyalat, mint a fotón. Nyújtotta a kezét, Anastasya, mondta, a hangja kellemesen csengett, reszelősebbre számítottam. Ostoba előítéletek. Ha kurva, akkor biztos reszelős a hangja. Úgy láttam, megkönyebbült, ahogy végigmért, elégedett volt velem. Ahogy idős látogatóm évekkorábban.

Gondoltam, jófej leszek, felköszöntöm a névnapján. Mélységesen meglepte az információ. Kitalálhattam volna persze, hogy nem így hívják igazából.

– Should I take a shower? – kérdezte, válasz helyett magyarázni kezdtem neki, vagy inkább magyarázkodni. Feleslegesen hosszan beszéltem Apáti Annáról, végzetes, reménytelennek tűnő szerelmünkről, Várna homályos főteréről, a giccses csillagtengerről, mindezek kapcsán az ő jelenlegi szánalmas helyettesítő szerepéről. Bólogatott, mint Esti a kalauznak, bár annál azért valamivel többet érthetett belőle. Még mindig álltunk. Egy idő után el-unhatta, amit hallott, vagy csak megsajnálta, ujjaival megbirizgálta a fejem, és ezt mondta:

– Even if we do nothing, you must pay the same.

Akkor inkább csináljunk, gondoltam, végtére is mi köze a testnek a szerelemhez? Kíváncsi voltam, Anastasya festett vörös-e. A legőszintebben hittem, hogy a bölcs gondolat, amely cselekvésre sarkallt, a biztos gyógyulás útjára lépek. Még akkor is ebben a téves meggyőződésben voltam, amikor az álneves callgirl, a pénzem tüzetes átszámolása után finoman kisurrant a szobámból. ■ ■ ■

